

vilde det radikale Venstre have tabt 10 Mandater. Jeg skal ikke gaa ind paa en Undersøgelse af, hvilken Sandsynlighed denne af det ærede Medlem anstillede Beregning indeholder. Derimod skal jeg uforbeholdent erkende Rigtigheden af, at uden et Forbund mellem Socialdemokrater og Radikale vilde Venstre i forskellige Kredse have sejret baade over Radikale og Socialdemokrater saaledes, at Partiet ikke blot vilde have faaet 4 Mandater mere, end der tilkom det i Forhold til det konservative Folkeparti, men vilde have faaet et yderligere Antal Kandidater mere, end hvad der tilkom det i Forhold til saa vel Radikale som Socialdemokrater; det vilde saaledes have staaet som det overfor de tre Partier begunstigede Parti — maaske, som det ærede Medlem mener, med 14 Mandater for meget. Det var dette, som fra radikal og socialdemokratisk Side blev sagt for Valget. Det var dette, der blev fremhævet som den nødvendige Grund til, hvis man overhovedet vilde tilvejebringe et rigtigt Resultat af Valgmaaden ved den første Anvendelse af dette System, at indgaa Forbundet. Venstre behøvede jo kun at faa lidt over $\frac{1}{4}$ i en Række af Kredse for at komme i Besiddelse af de paagældende Kredsmandater, og hvis dette, hvad man maatte formode, indtraf i saa mange Kredse, at det ikke opvejedes i andre Enmandskredse, vilde Antallet af Tillægsmandater og den Maade, hvorpaa Fordelingen af Tillægsmandaterne skulde foregaa, ikke kunne raade Bod paa den ved Kredsvalgene stedfundne Begunstigelse af Partiet Venstre. Det ærede Medlem har altsaa nu selv her i Dag næsten pukket paa, at det, som vi forud for Valget sagde, var rigtigt. Nu vil jeg gerne spørge, hvorledes man egentlig i Befolkningen vilde have set paa Valgdagens Resultat, hvis Partiet Venstre var kommet herind med 14 Mandater mere, end det havde Krav paa efter sit Antal blandt Vælgerne, og derigennem dette Parti i Forbindelse med det konservative Folkeparti i Strid med den Maade, hvorpaa Partiernes samlede Stemmetal ved Valgene fordelte sig, havde opnaaet et afgørende Flertal ikke blot i det andet Ting, men ogsaa i dette Ting, saa at altsaa hele Afstemningen ved den Valglov, som tilsigtede den forholdsmæssige Repræsentation her i Tinget, var blevet forvansket til at fremkalde det stik modsatte. Jeg tror, at alle nu maa erkende, at hele den fra Venstres Side fremførte Agitation mod den af Radikale og Social-

demokrater tilrettelagte Valgsituation er strandet paa den Kendsgerning, at just dette Forbund tilvejebragte det, som er Valglovens Hensigt, Vælgernes forholdsmæssige Repræsentation.

Det er klart, at det for os maa gælde om at tilvejebringe Overvejelser vedrørende Valgloven, som kan sikre Vælgernes forholdsmæssige Repræsentation for Fremtiden, ogsaa under andre Forhold, hvor den ene eller den anden Valggruppering af Partierne maaske ikke kan lade sig foretage paa en saadan Maade, at man kan se, hvad der vil føre til den rigtige Repræsentation. Men under disse Overvejelser vil sikkert ingen ønske at tage Forholdsregler hverken mod nogen Landsdel eller mod noget Parti, man vil udelukkende tilsigte dette at undersøge, om det ikke er gørligt at tilvejebringe en saadan Ændring af Valgloven, at man ved Bevarelse af Enmandssystemet i Forbindelse med Forholdstalsvalgmaaden kan sikre under alle Omstændigheder en fuldt retfærdig Repræsentation.

I Begyndelsen af sin Tale omtalte det ærede Medlem fra Ringkøbing Indflytningen her paa Christiansborg. Han udtalte, at vi alle kunde være glade derved, men udtrykte samtidig en vis Tvivl med Hensyn til det radikale Venstres Stilling hertil, idet han udtalte, at det radikale Venstre havde stemt imod Slottets Genopførelse. For at ikke det ærede Medlems Udtalelser som saa ofte ellers skal danne Udgangspunktet for Fabler og Krøniker i Befolkningen, ønsker jeg straks at fastslaa, hvorledes Forholdet er. Forholdet er, at det radikale Venstres Medlemmer som Medlemmer af Venstrereformpartiet i 1903 har stemt for Slottets Genopførelse. Men derhos er Forholdet det, at i 1905—06, da Planen for Slottets Genopførelse forelaa, udtalte det radikale Venstre her paa Rigsdagen sig imod den Plan, som da forelaa. Men det ærede Medlem vil vide — og har maaske ogsaa ønsket at bringe det i Erindring i Dag —, at der var andre Medlemmer af den daværende Rigsdag, som ogsaa udtalte sig imod den da foreliggende Plan, og maaske stærkere, end det fandt Sted fra radikal Side. Det var det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som den Gang var Ordfører for og Leder af det forhandlende Venstre. Han udtalte sig imod Planen for Slottets Genopførelse, fordi han ikke fandt det rigtigt at sammenblende Kongeslot og Rigsdagsbygning, og han udtalte bl. a., at den Ordning, som tilsigtedes, hvorved en Trediedel af Façaden mod Slotspladsen og i alt væsentligt Fløjen mod